Dosarul nr. 3-4990/2024
2-24137109-12-3-02122024

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

07 octombrie 2025 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediu Râșcani)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Cristina Panfil
Grefier Eugenia Dîrțu

Cu participarea interpretului Șchiopu Mariana

examinând în ședință închisă acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

c o n s t a t ă:

Argumentele participanților la proces:

La data de 02 decembrie 2024, ***** a depus acțiunea în contencios administrativ către Inspectoratul General pentru Migrație privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În motivarea poziției sale a indicat că, la data de 28.10.2024, reclamantei ***** a.n. *****, prin Decizie Direcției azil și apatride s-a comunicat că cerere depusă de către cetățeană a Republicii Cuba a fost respinsă.

Reclamanta a comunicat că nu poate reveni în Republica Cuba din circumstanțele expuse în interviul la IGM însă, Ministerul Afacerilor Interne al RM, Biroul migrației și apatrid a constatat că situația din țara de origine a reclamantei cetățeană a Republicii Cuba nu prezintă un pericol atât pentru viața cât pentru și securitatea acesteia în cazul întoarcerii în țara de origine.

Cu decizia luată de către Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Biroul migrației și apatrid cu № 6535/24/DAA din 28 octombrie 2024 reclamanta nu este de acord și în acest sens solicită să fie schimbată Decizia cu posibilitatea de a rămânea pe teritoriul Republicii Moldova.

Declară reclamanta ***** că nu poate să se întoarcă, deoarece are frică pentru viața sa și indică motivul fricii sale - nu se simte în siguranță.

Susține că, toate persoanele care fug din țara lor de origine din cauza persecuțiilor sau a unor vătămări grave au dreptul să solicite protecție internațională. Azilul este un drept fundamental, iar acordarea lui persoanelor care îndeplinesc criteriile stabilite în Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților constituie o obligație internațională pentru Statele-Părți, printre care se numără și statele membre ale UE. UE a încorporat condițiile care trebuie

îndeplinite pentru a beneficia de protecție internațională în propriul său corpus juridic și a extins conceptul, creând o categorie suplimentară de beneficiari ai protecției internaționale pe lângă refugiați, și anume beneficiarii protecției subsidiare.

În conformitate cu art. 16 din Legea privind azilul, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Conform art. 17 din Legea privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Articolul 19 al Legii nr. 270 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin urmare, reclamantul solicită anularea Deciziei № 6535/24/DAA din 28.10.2024 cu care a luat cunoștința la data de 04.11.2024 și acordarea reclamantei *****, protecția umanitară în conformitate art. 19 al Legii nr. 270 din 18.12.2008 azilul în Republica Moldova.

La data de 28 ianuarie 2025, din partea autorității publice pârâte Inspectoratul General pentru Migrație al RM a parvenit referința pe marginea acțiunii prin care solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată. (f.d. 18-24)

În motivarea poziției a indicat că, solicitanta de azil ***** a invocat că s-a născut la data de *****, or. *****, Republica Cuba. Este cetățeană a Republicii Cuba, de naționalitate cubaneză și de religie yoruba.

În susținerea identității sale, solicitanta de azil a prezentat la Direcția azil și apatridie pașaportul național scria K nr. 578439 eliberat la data de 10.09.2019 și valabil până la data de 10.09.2025.

La data de 26.04.2024, solicitanta de azil s-a adresat la Direcția azil și apatridie cu o cerere de azil în Republica Moldova.

Referitor la motivul plecării din țara de origine solicitanta a susținut, că a plecat din cauza sărăciei, lipsa produselor alimentare și medicamentelor. Împreună cu concubinul ei ***** au decis să părăsească Republica Cuba pentru un trai mai bun. Un alt motiv ar fi că concubinul ei este căutat de poliție pentru participare la proteste antiguvernamentale.

Referitor la motivul solicitării azilului, solicitanta a declarat, că dorește să se stabilească cu traiul legal în Republica Moldova.

Susține că, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine

întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținînd nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Potrivit articolul 45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul - (1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a); (2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor. (3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Susține că, potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că nu există o definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

La examinarea acestui element, au fost luate în considerare declarațiile solicitantei, potrivit cărora aceasta a plecat din țara de origine cauza sărăciei, lipsei produselor alimentare și a medicamentelor.

Referitor la elementul obiectiv, este de asemenea necesar să se evalueze declarațiile făcute de solicitant. Însă, declarațiile solicitantei nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantei este

indispensabilă. Totodată, în acest context, facem referire Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și anume pct. 38 prevede că: "Elementului temere care este o situație de spirit și o condiție subiectivă îi este adăugat calificativul bine întemeiat". Rezultă că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul temeri bine întemeiate" conține deci atât un element subiectiv cît și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente". În acest sens a fost consultată informația din țara de origine: ECOT.NET (Raport de țară 2023 privind practicile în domeniul drepturilor omului: Camerun) AI - Amnesty International (Author): "The State of the World's Human Rights: Cameroon 2023" Document #2107853 - ecoi.net

Dreptul la libertatea de exprimare a fost grav amenințat, iar doi jurnaliști au fost uciși. Oponenții politici și anglofonii din regiunile Nord-Vest și Sud-Vest au continuat să fie arestați arbitrar. În regiunile anglofone din nord-vest și sud-vest, armata camerunează și grupările armate separatiste au comis asasinate și crime ilegale. În regiunea nordică îndepărtată, grupurile armate descendente din Boko-Haram au continuat să efectueze crime și răpiri.

FREEDOM HOUSE (Raport de țară 2023 privind practicile în domeniul drepturilor omului: Camerun) USDOS - US Department of State (Author): "2023 Country Report on Human Rights Practices: Cameroon", Document #2107637 - ecoi.net. Printre aspectele semnificative legate de drepturile omului s-au numărat rapoarte credibile privind: asasinate arbitrare sau ilegale, inclusiv execuții extrajudiciare; tortura, sau tratamentele sau pedepsele crude, inumane sau degradante aplicate de guvern; condiții de detenție dure și care pun viața în pericol; arestare arbitrară sau detenție; probleme grave legate de independența sistemului judiciar; ingerința arbitrară sau ilegală în viața privată; abuzuri grave într-un conflict, inclusiv decese sau vătămări civile ilegale sau generalizate, dispariții sau răpiri forțate, tortură și abuzuri; recrutarea sau folosirea ilegală a copiilor în conflicte armate de către grupuri nestatale; restricții grave ale libertății de exprimare și ale libertății mass-mediei, inclusiv acte de violență sau amenințări cu violența împotriva jurnaliștilor, arestări sau urmăriri penale nejustificate ale jurnaliștilor și cenzură; ingerința substanțială în libertatea de întrunire pașnică și în libertatea de asociere; restricții privind libera circulație pe teritoriul unui stat; corupție guvernamentală gravă: restricții guvernamentale grave sau hărțuirea persoanelor domestice și internaționale organizații pentru drepturile omului.

ECOI.NET (Raportul anual privind drepturile persoanelor în 2024: Camerun) HRW - Human Rights Watch (Author): "World Report 2024 - Cameroon", Document #2103168 - ecoi.net Violențele din cele două regiuni nord-vestice și sud-vestice vorbitoare de limbă engleză au continuat pentru al șaselea an, în ciuda faptului că președintele Paul Biya a declarat în ianuarie că multe grupuri armate separatiste s-au predat și că amenințarea pe care o reprezintă a fost redusă semnificativ. La jumătatea anului, existau peste 638.000 de persoane strămutate intern în regiunile anglofone și cel puțin l ,7 milioane de persoane care aveau nevoie de ajutor umanitar.

Susține că, solicitanta a stipulat că a plecat din țara de origine cauza sărăciei, lipsei produselor alimentare și a medicamentelor. În acest context e de invocat, că solicitanta de azil nu a individualizat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală. Dânsa a relevat în cadrul interviului despre o temere față de prietenul tatălui său. În acest context, potrivit pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are" la baza definiției date, rezultă că solicitanta de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în țara de origine. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât, s-a bazat și a relatat informații destul de ambigue.

În continuare, se poate de a presupune, că în general o persoană nu și-ar abandona casa și țara decât constrânsă de motive imperioase, exceptând situațiile în care ea o face în căutarea aventurii sau pur și simplu ca să vadă lumea. Pot exista multe motive de constrângere care sunt imperioase și care pot fi înțelese, dar numai un motiv a fost desemnat drept criteriu al calității de refugiat. Expresia "în urma unei temeri bine întemeiate de a fi persecutată" - pentru motivele menționate în definiție, prin indicarea unor motive specifice - face în mod automat ca toate celelalte motive de a se refugia să devină irelevante pentru definiție. Aceasta exclude deci persoanele care sunt victime ale foametei sau ale dezastrelor naturale, cu excepția cazului când ele au totodată temeri bine întemeiate de a fi persecutate pentru unul din motivele prevăzute. Oricum, astfel de alte motive nu pot fi în totalitate irelevante în procesul de determinare a statutului de refugiat, din moment ce toate consecințele trebuie luate în considerație pentru o înțelegere corectă a cazului solicitantei.

Totodată, face referire la DIRECTIVA 2011/95/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, care potrivit art. 10 alin. (2) prevede că: atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

În conformitate cu art. 47 din Legea nr. 270/2008, agenții de persecuție sau vătămări grave Agenți de persecuție sau vătămări grave sînt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit. a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotrivă persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art. 47^{1}.

Potrivit art. 47[1] din Legea nr. 270/2008. Agenții de protecție - (1) Protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale care controlează statul sau c parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alin.(2). (2) Protecția împotriva persecuției sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci cînd agenții menționați la alin.(1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, atunci cînd dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci cînd solicitantul are acces la o astfel de protecție.

Menționează că, potrivit pct. 65 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, Agenți ai persecuției, în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

De asemenea, a conchis că reclamanta se bucură de protecția autorităților naționale de stat și acesta niciodată nu au întreprins careva măsuri împotriva reclamantei ce ar pune în pericol viața și integritatea acesteia. Tot în acest context, s-a apreciat că solicitanta de azil în anul 2024 a părăsit țara de origine în mod legal având tangență directă cu autoritățile de stat, ceea ce constată faptul că dânsa nu se afla în vizorul autorităților de stat, ca o persoană ce ar prezenta un pericol național. Astfel, potrivit pct. 106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că: Ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

Totodată, s-a stabilit că aceasta a tranzitat țările: Spania, Italia și Egipt.

Intrarea dumneaei în Republica Moldova a fost refuzată și urmare, a manifestat voința de a solicita azil SPF ”AIC”. Această acțiune consideră ca pseudo-legalizare pe teritoriul Republicii Moldova. Astfel, acest motiv este calificat ca un motiv economic. Potrivit Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților pct. 62 un migrant economic este o persoană care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală. Dacă acesta se deplasează exclusiv din considerente economice, este un migrant economic și nu un refugiat.

Concomitent, reclamanta nu a probat faptul că, în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Astfel în urma celor relatate, s-a apreciat că solicitanta nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă pentru sine din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo.

Direcția azil și apatridie i-a respins cererea de azil pentru motivul că nu fusese supusă persecuției în țara a cărui este cetățeană, ceea ce ar fi determinat-o să își părăsească țara de origine, în cazul solicitantei de azil, nu exista nici-o legătură de cauzalitate între actul de persecuție și un motiv de persecuție.

Astfel, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție, mai mult ca atât s-a apreciat că solicitanta de azil nu a individualizat nici o temere față de țara de origine.

În urma celor relatate, concluzionează că nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitanta de azil să fie supusă acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270/2008.

În urma celor expuse, deduce că în conformitate cu prevederile art. 1 A din Convenția de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și art. 17 alin.(1) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova nu sunt aplicabile în cazul dat.

În conformitate cu prevederile art. 42 Rolul activ, din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plîngere.

Astfel a fost analizată și posibilitatea acordării protecției umanitare în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește-condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că. În cazul în care

ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

a) Analiza existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției. în urma analizei acestui element în baza afirmațiilor solicitantei din nota de interviu, a fost conchis faptul că solicitanta de azil nu este expusă unui risc serios de a fi condamnată la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărită de către autorități.

b) Analiza vătămărilor grave de torturii sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante, în conformitate cu Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cui cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31.05.1998, termenul „tortură" desemnează orice act prin care se; provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, de natură fizică sari psihică,; în special cu scopul de a obține, de la această persoană sau de la o persoană terță, informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra, unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință sunt provocate de către un agent al autorității publice sau orice altă persoană care acționează cu titlu oficial, sau la instigarea sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane. Analizând declarațiile solicitantei, dânsa nu a fost supusă unor astfel de tratamente, ea părăsind țara de origine, din alte considerente.

c) Analiza riscului serios de amenințări grave și individuale, la adresa vieții sau integrității corporale a unui civil, urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional. în urma analizei surselor de informații publice și anume rapoartele: HRW - HUMAN RIGHTS WATCH (World Report 2025 - Cuba; 16.01.2025) https://www.ecoi.net/en/document/2120070.html și FREEDOM HOUSE (Freedom in the World 2024 - Cuba; 29.02.2024) https://www.ecoi.net/en/(iocwnent/2105015.html s-a concluzionat faptul că în prezent pe teritoriul Cubei nu se desfășoară conflict armat internațional sau intern, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

Suplimentar, atrage atenția asupra faptului că, potrivit art. 19 din Legea nr.270/2008, „Protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.", astfel, menționează că solicitanta de azil nu a invocat careva

argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a suferi vătămările grave.

De asemenea, s-a concluzionat că solicitanta de azil nu a fost constrânsă să părăsească țara de origine într-un mod forțat și nu riscă de a fi supusă unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

Drept concluzie, poate fi apreciat faptul că situația din țara de origine a solicitantei de azil nu prezintă un pericol atât pentru viața cât și pentru securitatea acesteia în cazul întoarcerii în țara de origine.

Astfel, reiterează poziția și conchide că circumstanțele expuse de solicitanta de azil nu întrunește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 din Legea nr.270/2008.

Prin urmare, solicită respingerea acțiunii înaintate de către ***** ca fiind nefondată și ilegală.

În ședința de judecată:

În şedinţa de judecată reclamanta *****, reprezentat de către avocata Negru Cristina, fiind asistat de interpretul autorizat Șchiopu Mariana, a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul autorității publice pârâte, Armanu Igor, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept în referință.

Aprecierea instanţei de judecată.

Examinând acțiunea reclamantei *****, audiind explicațiile participanților la proces, studiind argumentele pârâtului, probele administrate în ansamblul şi interconexiunea lor, normele legii aplicabile, instanța de judecată constată că acțiunea este admisibilă şi pasibilă de a fi respinsă, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) şi (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

Conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Conform art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi a libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia.

Referitor la admisibilitatea acțiunii.

În sensul art. 20 și art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorități publice a unui drept legitim sau a unei libertăți stabilită prin lege. Cu privire la acțiunea în contencios administrativ decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit art.10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Articolul 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Prin urmare, decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 6535/24/DAA din 28.10.2024 – este act administrativ individual defavorabil emis în privința reclamantei *****.

Instanța de judecată reține că, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Conform art. 17 din Codul administrativ, prevede că, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Instanța menționează că la art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea ”*revendică încălcarea*” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în prima facie - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. – probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

Reclamanta ***** este destinatara actului administrativ individual contestat.

Noțiunea „revendică încălcarea” nu echivalează cu noțiunea „vătămarea dreptului”.

”Revendicarea încălcării” justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acțiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului” se dovedește prin probațiune, fiind o problemă de fond.

Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond, altfel, acțiunea trebuie examinată în fond de către instanța competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiție (art. 6 CEDO, 20 Constituția RM, art. 39 CA).

În conformitate cu art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.

În temeiul art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, controlul de legalitate a actelor Inspectoratului General pentru Migrație este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, or aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin.(2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Acțiunea înaintată de către reclamant reprezintă o acțiune în obligare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ. Or, obiectului acțiunii în obligare constă în obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Urmează a fi reținut că, cu decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 6535/24/DAA din 28.10.2024, reclamanta ***** a făcut cunoștință la 04.11.2024.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ privind anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație nr. 6535/24/DAA din 28.10.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil a fost depusă la data 02 decembrie 2024, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către reclamanta *****.

Instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de *****, întrunește condițiile pentru admisibilitate a unei acțiuni în contenciosul administrativ și respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Referitor la temeinicia acțiunii.

Obiectul juridic al acțiunii în contencios administrativ îl constituie anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație nr. 6535/24/DAA din 28.10.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

Astfel, în fapt, apreciind obiectiv explicațiile participanților la proces prin coroborare cu înscrisurile care constituie parte integrantă a dosarului administrativ și a dosarului judiciar, pertinente și concludente pentru judecarea completă și obiectivă a cauzei, instanța de judecată constată următoarele circumstanțe de fapt.

Reclamanta ***** s-a născut la *****, în or. *****, Cuba și este cetățeană a Cubei, de naționalitate cubaneză și religie yoruba.

La data de 22 aprilie 2024, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, Sectorul Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău a emis decizia privind refuzul intrării ***** în Republica Moldova. (f.d. administrativ 3)

La data de 25 aprilie 2024, a fost întocmit procesul-verbal de constatare a faptului depunerii cererii de azil la frontiera de stat de către *****. (f.d. administrativ 2)

Potrivit formularului-tip, la data de 26 aprilie 2024, reclamanta ***** a depus o cerere la Inspectoratul General pentru Migrație, prin care a solicitat azilul pe teritoriul Republicii Moldova. Totodată, solicitanta a menționat că motivul solicitării azilului în Republica Moldova este că este însărcinată și îi este frică pentru copilul său. (f.d. administrativ 5)

Reclamantei ***** i-a fost eliberat un document de identitate temporar de solicitant de azil (cu drept de muncă) la data de 26.04.2024. (f.d. administrativ 12)

Conform copiei anexate ***** a primit pașaportul național de călătorie nr. K578439 eliberat la data de 10.09.2019 și valabil pînă la 10.09.2025. (f.d. administrativ 11)

Prin certificatul nr. E/8914 din 23.08.2024, eliberat de către Serviciul de Informații și Securitate al RM, se atestă că ***** nu deține date defavorabile. (f.d. administrativ 14)

La data de 25 octombrie 2025, a fost întocmită Nota de interviu în legătură intervievarea solicitantului *****. (f.d. administrativ 18-21)

Prin Decizia nr. 6535/24/DAA din 28.10.2024, emisă de Direcția regională Centru din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație, cererea de azil depusă de ***** a fost respinsă, pe motivul neîndeplinirii condițiilor necesare pentru acordarea protecției conform art. 19 al Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. (f.d. administrativ 22-26)

Decizia a fot comunicată reclamantei ***** la data de 04.11.2025. (f.d. administrativ 27)

Nefiind de acord cu Decizia nr. 6535/24/DAA din 28.10.2024, la 02 decembrie 2024 reclamanta a contestat-o în instanța de judecată. (f.d. 6-7)

Având în vedere circumstanțele de fapt constatate și normele de drept aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 6535/24/DAA din 28.10.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu art. 16 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Conform art. 6 alin. (1) lit. a)-c) din Legea 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova stabilește că, intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiții: posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel; posedă viză acordată în condițiile prezentei legi sau, după caz, permis de ședere valabil ori buletin de identitate pentru refugiați sau pentru beneficiarii de protecție umanitară, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel; prezintă documente care justifică scopul intrării și fac dovada existenței unor mijloace corespunzătoare atât pentru întreținerea pe perioada șederii, cât pentru întoarcere în țara de origine sau pentru tranzit de către un alt stat în care există siguranța că li se va permite intrarea.

Conform art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

După cum rezultă din conținutul art. 45 alin. (3) lit. a)-c) al Legii privind azilul în Republica Moldova, prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în

țara sa de origine; amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Reieșind din prevederile art. 56 lit. a)-f) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Conform art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea privind azilul în Republica Moldova După intervievarea solicitantului de azil, în baza materialelor cuprinse în dosar, se emite una dintre următoarele decizii: respingerea cererii de azil.

Instanța de judecată reține că, prin noțiunea de azil se înțelege, o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară.

Prin urmare, se atestă că, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

În același timp, instanța notează că, este important de a stabili dacă solicitantul implicat s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări.

În sensul celor enunțate, instanța reține că, reclamanta *****, la data de 26.04.2024, s-a adresat către Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie cu cerere de azil.

În acest sens, instanța menționează că potrivit art. 51 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție.

Cu privire la motivul invocat de reclamant întru acordarea protecției pe teritoriul Republicii Moldova, instanța reține că, cercetând starea de fapt, nu s-au constatat în raport cu solicitanta *****, cetățeancă a Cubei, temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, că se află în afara țării a cărei cetățenie o deține datorită acestei temeri și nu dorește să se pună sub protecția acestei țări și ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Dimpotrivă, reclamanta a menționat că a plecat legal din țara de origine, îndreptându-se spre Italia, apoi Egipt și apoi Republica Moldova. Totodată menționând că nu vrea să se întoarcă în Cuba, din motiv cauza că în țara de origine este sărăcie.

Totodată, reclamanta nu a prezentat nici Inspectoratului General pentru Migrație în cadrul procedurii administrative, nici instanței de judecată, probe pertinente, concludente și admisibile privind prezența unor temeri bine întemeiate că a fost persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățenie o deține sau datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În acest context reclamanta a invocat că Cuba nu este o țară sigură. Totodată, a indicat că, nu are careva probleme cu autoritățile.

Instanța de judecată reține că, reclamanta nu a probat faptul că, în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra.

Reieșind din materialele dosarului, instanța de judecată reține cu certitudine că, reclamanta ***** a părăsit țara de origine în lipsa unor circumstanțe care ar constrânge-o la asemenea pas.

Mai mult, reclamanta a părăsit țara de origine legal, în baza actelor de identitate eliberate de autoritățile Cubaneze, plecând spre Italia, apoi Egipt, iar ulterior venind în Republica Moldova, respectiv nu a probat afirmația că se teme de persecuțiile sau a riscului real de a fi

suspus unor vătămări grave la care urmează a fi supus în țara sa de origine *****, or, nu au fost relevate nici un fel de circumstanțe sau probe care să arate că la revenirea sa în Cuba acesta ar putea fi supus unui risc real de tratamente inumane.

În context, instanța constată că, în conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cît și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, iar în sensul dat, reclamantul nu a prezentat nici o probă convingătoare și pertinentă.

Instanța subliniază că, statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul de: „temeri bine întemeiate", conține atât un element subiectiv cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

În acest context, așa cum atestă actele prezentate, de autoritatea publică au fost evaluate declarațiile făcute de solicitantul de azil, *****, raportate la situații concrete, cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantei fiind indispensabilă.

La fel, instanța relevă că, solicitantul de azil nu a întâmpinat nici un obstacol din partea autorităților de stat, iar în cadrul interviului ultimul nu a individualizat nici o acțiune întreprinsă împotriva sa, ce ar pune în pericol viața sau integritatea acesteia.

În această ordine de idei, instanța de judecată reține că, temerea invocată de solicitant, just a fost apreciată de autoritatea publică pârâtă că, nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală că, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acesteia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil ***** să fie supusă acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

În acest sens, instanța consideră relevantă concluzia Curții Europene pentru Drepturile Omului, în cauza Vilvarajah și alții contra Regatului Unit (respingerea unor solicitanți de azil din Sri Lanka spre țara lor de origine), astfel, nici Convenția, nici Protocoalele acesteia nu consacră un drept la azil politic. Totuși, în asemenea circumstanțe, o simplă posibilitate de rele tratamente nu antrenează în sine o violare a art. 3.

Din raționamentele expuse, instanța va constata temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității pârâte la emiterea Deciziei nr. 6535/24/DAA din 28.10.2024 cu privire la respingerea cererii de azil, or, reclamanta *****, nu a probat faptul că a fost și poate fi supusă persecuției în țara de origine, că există riscul real de a fi supus unor vătămări grave, respectiv, în privința reclamantei nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție prevăzute de art. 16 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanța de judecată constată, la caz, netemeinicia pretențiilor reclamantei *****, iar alegațiile invocate în

susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a actului administrativ, or, actul contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticele aduse de către reclamant referitor la acțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată conchide că, decizia Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 6535/24/DAA din 28.10.2024 cu privire la respingerea cererii de azil, este legală și întemeiată.

Având în vedere netemeinicia pretenției de bază, subsecvent, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată și pretenția privind obligarea autorității publice pârâte să acorde protecție internațională.

Față de cele ce preced, instanța de judecată ajunge la concluzia de a respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 6535/24/DAA din 28.10.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), 232 din Codul administrativ, instanța de judecată

H o t ă r ă ș t e:

Se respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 6535/24/DAA din 28.10.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile din data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Râșcani). Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței, Cristina Panfil
Judecător